

Nr 1767

av herr Hyltander m. fl.

i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 109 med förslag till expropriationslag m. m.

I praxis har regeringen medgivit kommunerna långvariga anstånd med att fullfölja ärenden till domstol för att få betalningsfrågan reglerad. I Stockholm finns t. ex. fastigheter som exproprierades redan 1956 men för vilka kommunen fått anstånd ända till 1979 med att reglera betalningsfrågan.

Detta förfarande medför stora nackdelar för den enskilde, vilket även framgår av propositionen, där det på s. 227 bl. a. heter:

Det kan inte förnekas att det rådande systemet i vissa avseenden innebär olägenheter för fastighetsägaren. Redan beviljandet av expropriation medför naturligtvis ofta en osäkerhet för honom. I praktiken blir hans möjligheter att råda över sin egendom genom försäljning, nyttjande-upplåtelse eller bebyggande avsevärt inskränkta. Han kan också komma i en bekymmersam situation när det gäller att avgöra vilka underhålls- och förbättringskostnader som bör läggas ner på fastigheten. De olägenheter som uppstår genom expropriationstillståndet accentueras naturligtvis, om det förflyter lång tid fram till väckandet av talan. Eftersätts i sådant fall underhållet av fastigheten, kan skadeverkningar uppstå även för tredje man, t. ex. hyresgäster och panträttshavare.

Enligt förslaget får regeringen ompröva långvariga expropriationstillstånd. Det är angeläget att så sker.

Egendomligt nog tycks denna möjlighet dock inte få utnyttjas till förmån för de parter som redan blivit lidande av det uppskovsförfarande som utvecklats. Lagrådet tolkar nämligen övergångsreglerna så, att omprövningsmöjligheterna inte kan bli tillämpliga på expropriationstillstånd som medgivits enligt äldre rätt. Lagrådet framhåller (prop. s. 413):

Avsikten med första punkten i förevarande övergångsbestämmelse är att äldre bestämmelser skall tillämpas icke endast vid prövningen av frågan huruvida tillstånd till expropriation skall lämnas utan även beträffande förfarandet i tillståndsärendet. — — I fall som här avses kommer därför bl. a. vad nya lagen stadgar i 3 kap. 6 § om förlängning och förkortning av tid för ansökan om stämning och i 7 kap. 1 § första stycket om kostnader i tillståndsärendet icke att vara tillämpligt.

En sådan behandling av de langvariga expropriationstillstånden är obillig. Den enskilde bör särskilt i dessa fall kunna erhålla rättelse.

Med stöd av vad som anförts hemställs
att övergångsreglerna utformas så, att enligt äldre rätt medgivna
långvariga expropriationstillstånd får omprövas.

Stockholm den 14 november 1972

GUNNAR HYLINDER (f.p.)

KURT SÖDERSTRÖM (m)

HANS NORDGREN (m)

KARL BENGTSSON (f.p.)

i Varberg